

Erika Rautakorpi

Hilma Mummi

Heräsin ovelta kuuluvaan koputukseen. Unisena hoipertelin ovelle ja avasin sen.

- Lempi lapsenlapsenihan se siinä! huudahti ovella seisova hämärä hahmo.

Hieraisin silmiäni ja huomasin että Hilma mumminihan se siinä seiso, valtava vaaleanpunainen kukkahattu päässään ja ylisuuri leopardi kuvioinen villakangastakki harteillaan.

- Terve vaan, huokaisin ja astuin sivummalle päästäkseni mummini sisään.

Hilma tuijotti minua oudoksuen ja tokaisi: - Etkö sinä auta vanhaa Hilma mummiasi kantamaan matkatavaroita sisälle? Enhän minä niitä itse voi kantaa, saatan saada astmakohtauksen.

Haukottelin, kävin hakemassa aamutakkini ja laahustin Hilman perässä taloyhtiön pihalle, missä taksi, jolla mummi oli tullut, odotteli matkatavaroiden noutajaa.

- Noniin tyttö, hopi hopi, eihän tässä koko päivää aikaa ole ja muistakin olla rikkomatta Fifin posliinisia ruokakuppeja.

- Kuka on Fifi? Ja kuinka kauaksi aikaa meinaat jäädä, kun raahaat koko taloasi mukana ympäri maailmaa? kummastelin.

- Ai niin! Olenpas höpsö, unohdin esitellä sinulle minun pikku söpöläiseni, tässä on kullannuppuni Fifi. Hän sanoi ja nosti käsilaukustaan pienen mustan terrierin. Sillä oli pelottavan punaiset mulkosilmät, joilla se tuijotti minua ilkeästi.

- Eikös olekin söpö! Hilma huudahti ja syleili pikku lellikkiään.

Tuo hirvitys ei minun asuntooni astu pikku tassullansakkaan, se on saletti, ajattelin. Mutta en voinut sanoa sitä Hilmalle, sillä en halunnut suututtaa häntä. Ties mitä hän suuttuessaan saattoi tehdä. Kerrankin hän oli hajottanut äitini puhelimen, kun se oli pärisyt keskellä yötä juuri kun Hilma mummi oli aloittamassa kauneusuniaan.

Kannoin mutisematta mummini kaikki 5 isoa tupaten täyttä matkalaukkuja kerrostalon, missä minun asunto oli, 7:teen kerrokseen.

Hilma oli kerennyt ennen minua huoneistooni ja oli kiertelemässä ympäri taloa ja tutkimassa tavaroita.

- Missäs minä oikein nukun, kun asunnossasi on vain yksi makuuhuone? Hilma kysyi.

Sohvalla, meinasin vastata, mutta hetken harkittuani vastasin: - Voit nukkua minun sängylläni, mutta koira et sänkyyn ota, onko ymmärretty?

Hilma katsoi minua pettyneenä mutta ilmeisesti hyväksyi pyyntöni, kun vastalauseita ei kuulunut.

Keitin kahvia ja Hilma purki tavaroitaan minun sängylleni. Sitten Hilma mummi tuli keittiöön ja kaivoi jääkaappia.

- Onko sinulla antaa minulle maitopurkkia lainaan? Mummi kyseli samalla kun siirtyi kaivelemaan kuivamuonakaappejani.

- Kaipa jääkaapista sinulle yksi purkki liikenee, mutta mihin sinä sitä tarvitset?

Mummini jähmettyi paikoilleen ja mietti hetken.

- Yhteen juttuun vain, ei se sinulle kuulu. Hilma tiuskaisi.

Katsoin mummia ihmetellen ja hörpin loput kahvini. Mummi ruokki koiransa ja lähti huoneeseeni.

- Voisit muuten käyttää Fifiä ulkona, ennen kuin se tekee tarpeensa sisälle! Hilma huusi käskevään sävyyn.

Lähdin vastahakoisesti kävelemään kohti eteistä ja poimin talutushihnan mukaani. Fifi seurasi innokkaana perässäni eteiseen ja istuutui odottamaan oven eteen. Vedin saappaat jalkaani ja pujotin kaulapannan Fifin kaulaan. Ulkona oli kolea ja sateinen syyssää, mutta kun Fifi niin reippaasti veti minua eteenpäin, päätin lähteä vähän pidemmälle lenkille.

Kun palasimme koiran kanssa talooni, huomasin että Hilman ulkovaatteet olivat kadonneet. Päästin Fifin irti ja huutelin Hilmaa, ei vastausta. Kiertelin taloa ja kun lopulta saavuin makuuhuoneeseeni, missä Hilma väliaikaisesti asui, olin pyörtyä hämmästyksestä. Huone oli kuin terrori iskun jäljiltä, verhot lattialla ja petivaatteet roikkumassa kattolampusta, vaatekaappini oviin oli piirrelyt omituisia piirroksia, kuin jotain kaavoja, mutta ei, ei mummini tiennyt mitään kaavoista tai mistään muustakaan kaavoihin liittyvästä. Sitten huomasin vaatekaapin viereisessä nurkassa, Fifin ruokakippojen ja muiden kimpsujen ja kampsujen vieressä, ison pahvilaatikon, siis aivan jättiläismäisen. Tuskin kukaan koskaan niin isoa pahvilaatikkoa ollut nähnyt, niin iso se oli. Pahvilaatikon kylkeen oli liimattu kymmeniä maitopurkkeja ja muita hökötyksiä.

Laatikosta lähti sähköjohtoja lähimpään pistorasiaan ja laatikon päällä oli myös oudon näköinen antenni, aivan samanlainen kuin olin avaruus leffoissa nähnyt. Kävelin kohti pahvilaatikkoa ja olin juuri avaamassa sen luukkua, kunnes Fifi alkoi haukkua.

Vetäisin käden äkkiä pois laatikon luota ja vetäydyin taaksepäin.

- Hiljaa rakki, säikäytit minut puolikuoliaaksi! Tiuskaisin Fifille, joka hiljeni samointein ja juoksi sängyn alle.

Katsoin sängyn alla tärisevää koiraa ilkeästi ja lähdin kävelemään uudestaan kohti pahvilaatikkoa. Yhtäkkiä laatikko alkoi hytkymään ja antenni vilkkumaan, tärisemään ja

ulvomaan. Kaaduin pehvalleni lattialle, käännähdin ympäri ja konttasin Fifin seuraksi sängyn alle. Tuijotin silmät kauhusta pyöreinä tärisevää ja ulvovaa laatikkoa. Sitten se lopetti.

Yhtäkkiä oli aivan hiljaista enkä tiennyt mitä tehdä. Fifi tärisi kylkeni vieressä ja murisi laatikolle.

- Shhh! suhisin koiralle ja ryömin varovasti pois sängyn alta. Nousin istumaan ja vedin koiran sängyn alta syliini. Istuimme siinä kunnes laatikon luukku alkoi liikkua.

Tunsin ihollani, kun Fifin syke alkoi kiihtyä. Sitten luukku aukesi apposen ammolleen ja laatikosta astui mies, tarkemmin katsottuna voimamies jolla oli leopardi kuvioidut kalsarit ja mustat kiillotetut kengät.

Mies katsahti minuun ja koiran hymyillen iloisesti.

- Ai hei Sanna ja Fifi! Mies huudahti. Hänen äänensä oli kovin kimeä ja kuulosti jotenkin tutulta. Aivan Hilma tädiltä. Koira hyppäsi iloisesti sylistäni ja juoksi miehen luo.

- Hilma mummi? kysyin epävarmasti.

- Kyllä kyllä, minä olen Hilma mummisi. mies sanoi iloisen kimeällä äänellään.

Ihmettelin tilannetta. Miten Hilma mummi voisi muka olla voimamies? Ja mikä tuo laatikko, josta mies tuli, on minun talooni päätynyt?

- Mutta miten? Miten ihmeessä sinä voit olla Hilma mummi, jos olet mies? Kyselin.

Mies, joka oli luultavasti Hilma mummi, mielti hetken kunnes alkoi selittää: - Katsos kun olen pienestä pitäen halunnut olla mies, voimamies, joka kiertelisi ympäri maailmaa ja suuren yleisön edessä nostelisi painoja, autoja ja traktorin renkaita, ansaitsisi paljon rahaa ja olisi maailmankuulu. Mutta ei, synnyin Hilmaksi, siksi naapurin tytöksi, jonka vanhemmat halusivat tämän menestyvän koulussa ja auttavan maatalan hoidossa, keräävän kukkia niityltä ja käyttävän kauniita mekkoja. Unelmani olivat saavuttamattomia, tähän päivään asti. Kun päätin lähteä käymään luonasi, ajattelin, että kun täällä pääkaupungissa nyt asut, täältä saisi kaikki tarvittavat tavarat muodonmuutoskoneeseen. Ja nyt, joudun hyvästelemään sinut ja lähtemään toteuttamaan unelmia.

Hilma nosti koiran kainaloonsa, laittoi harmaan syystakin päällensä ja lamsi ovesta ulos.

Mitä ihmettä äsken tapahtui? ajattelin. Päässäni pyöri miljoonia erilaisia kysymyksiä joihin en ehkä koskaan saisi vastausta. Päätin olla ajattelematta asiaa ja pötkähdin sohvalle kääriytyen huopaan. Sitten nukahdin.